

[Gøting.]

svarligt skridt, skulle det glæde mig; men muligheden for at finde en overgangsordning skulle vel også være til stede.

Jeg kan med disse ord tilsige mit partis grundige og saglige medvirken i udvalget.

Petra Petersen: Min gruppe kan ikke støtte dette lovforslag. Det er det første forslag fra venstres og de konservatives spareplan, og typisk nok er det første forslag vendt mod børns ernæring og det næste mod ungdommens undervisning.

Vi synes, det er en asocial politik vendt mod de svageste. Man taler om, at disse forslags gennemførelse vil give skattnedsættelse, men de, der får fordel af en skattnedsættelse, er altid dem med de store indtægter, og med hensyn til de store indtægter er Danmark i forvejen et af de lande, der har den laveste beskatning. Finansministerens tale i går viser i øvrigt, at der er mulighed for at nedsætte skatterne uden at røre ved en lovgivning af denne art. Jeg finder det nærmest latterligt og beskæmmende for de 2 partier at fremsætte forslag om at spare staten for 4 mill. kr., samtidig med at disse partier kræver 200 mill. kr. mere til militærudgifter.

Dette lovforslags gennemførelse vil også betyde, at man igen vil indføre fattigbegrebet i skolerne, og det vil vi ikke være med til. For os står det sådan, at vi ikke skal forringe, men forbedre. Det skal heller ikke glemmes, når vi i dag diskuterer skolebespisning, at det var under en konservativ socialminister, at loven om skolebespisning blev forringet. Vi var dengang nået langt frem mod det, en skolebespisning skal være: ikke en social foranstaltning, men en foranstaltning med opdragende virkning.

Det er almindeligt kendt — trods det, der har været sagt i debatten i dag — at danskernes ernæring sundhedsmæssigt ikke er den bedste. Vi får gennemgående for mange kulhydrater, for få æggehvide-stoffer og for lidt grønsager. Herom siger professor

Ege, som jo er specialist på disse områder, at 10-12 pct. af de voksne og et ukendt antal af børnene får for lidt kalk, og at mindst 16 pct. af husstandene i mejerilandet Danmark får en kost, som kun indeholder ganske lidt over halvdelen af den kalkmængde, som anses for nødvendig for den bedst mulige sundhedstilstand og modstandsevne.

Hertil følger en af vore skolelæger, hvis arbejde ligger på landet, og som har henvendt sig til mig i anledning af dette lovforslag, at også på landet ligger mælkeforbruget meget ofte under de mængder, som professor Ege angiver, og han siger yderligere, at mængden ofte aftager i stedet for at tiltage i ungdomsårene. Det er meget, meget nødvendigt, at de unge får mælk, ikke mindst de unge mænd i alderen, skal vi sige fra 13 til 18 år; det er noget, alle læger har konstateret. Denne skolelæge udtalte sin frygt for, at de nu igen forhøjede mælkepriser yderligere ville nedsætte mælkeforbruget, en frygt, jeg i alle tilfælde deler med ham. Netop mælkenes værdi er almindelig kendt. Sagkundskaben regner jo med, at børn under 10 år skal drikke $\frac{1}{2}$ l mælk daglig og børn fra 10 til 18 år $\frac{3}{4}$ l. Amerikanerne går meget længere, for deres undersøgelser viser, at børn under 10 år skal have $\frac{3}{4}$ l mælk daglig og børn fra 10 til 18 år mindst 1 l daglig. Det er dog ikke mælken alene, der gør det; det er også ernæringen i al almindelighed, og her er det ikke alene et socialt spørgsmål, men det er et spørgsmål om vane og kendskab.

Spareplaner som den foreliggende har også en anden side. De 4 mill. kr., man her vil spare staten for, kan meget let blive dyre på andre områder. Jeg vil gerne henvise til, hvad skolekommissionen af 1936 vedrørende folkeskolens hygiejne i sin betænkning siger om skolebespisningen — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„I øvrigt vil en ensidig betragtning af udgifterne ved indførelsen af skole-